

Evanjelizácia dnes alebo päť otázok, na ktoré treba dať odpoveď najprv

George Weigel

6. októbra 2022 ✝ Cirkev

Ako uskutočňovať rásnu evanjelizáciu, ak Cirkev ustavične zasadá – či už ide o diecézne synody, národné synody, kontinentálne synody alebo celosvetové synody?

Na „informačnom stretnutí“ kardinálskeho kolégia v dňoch 29. – 30. augusta tohto roku panovala značná zhoda v tom, že **evanjelizácia je hlavným imperatívom katolicizmu pre 21. storočie** – zhoda, ktorá pochopiteľne potešila autora knihy z roku 2013 s vtedy provokatívnym názvom *Evangelical Catholicism*. V rámci tejto zhody však zostávajú nevyriešené závažné otázky. Pri pohľade na súčasnú svetovú katolícku scénu a majú pred očami posledné desaťročie cirkevných turbulencií je potrebné dať odpoveď na päť otázok, ak má byť konsenzus o nevyhnutnosti evanjelizácie plodný a príťažlivý, privádzajúci druhých ku Kristovi.

Ilustračný obrázok, zdroj: flickr.com

Prvá otázka je *kristologická*: Môže Cirkev evanjelizovať, ak neponúka Ježiša Krista ako definitívne vyjadrenie Božieho sebazjavenia ľudstvu a jediného Spasiteľa sveta? To bolo jednoznačné učenie katolíckej Cirkvi od Petrovej kázne v Sk 4,12 až po vyhlásenie *Dominus Iesus* (Pán Ježiš), ktoré vydala Kongregácia pre náuku viery s autoritatívnym súhlasom pápeža Jána Pavla II. počas Veľkého jubilea v roku 2000. **Je toto presvedčenie ešte aj dnes základom katolíckej evanjelizácie a katechézy?** Ak je, ako potom má Cirkev chápať Deklaráciu z Abú Zabí z roku 2019, podpísanú pápežom Františkom, podľa ktorej „pluralizmus“ a „rozličnosť“ náboženstiev vo svete existuje, lebo ho „Boh chcel“? Existuje tu napätie, možno dokonca rozpor, ktorý si vyžaduje objasnenie?

Druhá otázka je *ekleziologická*: Je katolícka Cirkev univerzálnou Cirkvou s miestnymi cirkevnými prejavmi, alebo je katolícka Cirkev voľnou federáciou miestnych cirkví, z ktorých každá má svoju vlastnú doktrínalnu a morálnu „cestu“ (ak si vypožičiame termín z Nemecka)?

Svetový anglikanizmus je príkladom tej druhej možnosti a žalostný stav anglikánskeho spoločenstva, ktoré má problémy dokonca aj so zvolaním stretnutia svojich členov, je varovným príkladom. Okrem toho, nie sú

mnohé výzvy evanjelizácie v 21. storočí znásobené, dokonca zhoršené, keď miestne cirkvi hlásajú rôzne evanjeliá a rôzne spôsoby života? Čo môže inštitucionálny nemecký katolicizmus, ktorý sa zdá byť odhodlaný znovuobjaviť seba samého ako Cirkev prebudených, ponúknuť evanjelizačnému úsiliu Cirkvi v Afrike a Ázii? Ako môže **Nový model katolicizmu, ktorý sa sotva odlišuje od sekulárneho progresivismu**, reevanjelizovať postkresťanské časti severoatlantického sveta? Čo sa stane s evanjelizáciou, keď Cirkev stratí väzbu na „jedného Pána, jednu vieru, jeden krst“ (Ef 4,5)?

Tretia otázka sa týka *architektúry morálneho života*: Identifikuje encyklika *Veritatis Splendor* (Jas pravdy) z roku 1993 potvrdzujúca, že niektoré skutky sú „vnútorne zlé“ samé osebe, správne biblický a teologický základ, na ktorom spočíva katolícke morálne učenie? Alebo katolícka Cirkev v súčasnosti prijíma morálno-teologickú teóriu známu ako „proporcionalizmus“, ktorá chápe morálny život ako neustále vyjednávanie, v ktorom sa individuálne svedomie pohybuje medzi nestabilnými morálnymi normami, meniacimi sa spoločenskými normami a osobnými zámermi? Môže Cirkev evanjelizovať, ak nedokáže so súcitom, ale aj s evanjeliovým presvedčením povedať, že *toto* je cesta spravodlivého života, a nie *tamto*, pretože niektoré činy sú jednoducho zlé, a bodka?

Štvrtá otázka sa týka *vatikánskej diplomacie*: Ako môže Cirkev evanjelizovať, najmä v kultúrach a štátoch nepriateľských voči kresťanstvu, ak sa zdá, že Vatikán nie je ochotný brániť kresťanskú kultúru a kresťanstvo? Cesta „dialógu“ v Hongkongu a Číne, s Ruskom a tvárou v tvár krutému protikatolíckemu prenasledovaniu na Kube, vo Venezuele a Nikarague priniesla iba málo pozitívnych výsledkov, ak vôbec nejaké. Aký vplyv na budúcu evanjelizáciu má neochota Vatikánu verejne brániť jednotlivých katolíkov (ako napríklad uväzneného Jimmyho Laia v Hongkongu a uväzneného biskupa Rolanda Álvareza v Nikarague) a inštitucionálnu slobodu Cirkvi (ako napríklad pri menovaní biskupov v Číne)? Môže byť evanjelizácia úspešná, ak **snahy o „dialóg“ s prenasledovateľmi umlčí prorocký hlas Cirkvi**, ktorá hovorí pravdu svetskej moci?

Pokiaľ ide o **piatu otázku**, ne jeden kardinál sa minulý mesiac v Ríme pýtal, ako možno uskutočniť silný program evanjelizácie, ak Cirkev neustále zasadá – či už na diecéznych synodách, národných synodách, kontinentálnych synodách alebo celosvetových synodách. Ak je Cirkev pápeža Františka „*permanentne v misii*“, nie je ľahké to zladať s tým, že Cirkev permanentne zasadá. A problém obozretného narábania s časom sa ešte znásobí, keď zasadania či stretnutia sú vedené v duchu, že v katolicizme poznačenom „zmenami paradigmy“ je stability veľmi málo alebo žiadna.

Evanjelizácia určite áno, ale s akým posolstvom a akými prostriedkami?

Preklad z catholicworldreport.com

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/evanjelizacia-dnes-alebo-pat-otazok-na-ktore-treba-dat-odpoved-najprv/>